

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **V. C.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného** ze dne 7. 5. 2018, č. j.
041112/2018/KUSK/OSA/ZAM, sp. zn. SZ_041112/2018/KUSK/2,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 1. 2018, č. j. DP-03659/2017, sp. zn. 16376/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že dne 22. 8. 2017 řídil na dálnici D 10 motorové vozidlo v úseku 49. km ve směru na L. rychlostí 158 km/h (po započtení odchylky ± 3 %), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 28 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítá nesprávné odečtení odchylky 3 % z naměřené rychlosti vozidla, neboť podle názoru žalobce měla být odečtena odchylka měřicího zařízení dle prohlášení výrobce měřidla 3 % a následně ještě 3 %, které stanovuje právní předpis. Dále žalobce namítá, že mu správní orgán uložil pokutu nezákonně, neboť vybočil z mezí správního uvážení a porušil zákaz dvojího přičítání, když zohlednil *nebezpečnost* zkoumaného přestupku. Žalobce také poukázal na to, že správní orgán nevymezil, neodůvodnil a neprokázal formu zavinění protiprávního jednání. Žalobce se též bránil proti uložení povinnosti náhrady nákladů řízení a měl za to, že mu byla tato povinnost uložena nezákonně, neboť z napadeného rozhodnutí nevyplývá, na základě čeho byla žalobci stanovena povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Dále žalobce namítal, že ke změření rychlosti jeho vozidla došlo v zatáčce a správní orgány se s tímto jeho argumentem nedostatečně vypořádaly. A konečně žalobce namítal i nevyhovující stav měřicího vozidla, které mělo podle žalobce v době provádění měření podhuštěnou pneumatiku.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nejprve uvedl, že i kdyby bylo žalobci odečteno z naměřené rychlosti 6 %, pořád by naplňoval skutkovou podstatu přestupku, z něhož byl uznán vinným. K odůvodnění uložení pokuty odkázal na str. 4 prvostupňového rozhodnutí, kde je podle žalovaného dostatečně podrobně uvedeno odůvodnění pokuty. K absenci formy zavinění pak žalovaný s odkazem na žalobcem uvedenou judikaturu konstatoval, že postačí, pokud je forma zavinění uvedena v odůvodnění rozhodnutí, přičemž na str. 6 napadeného rozhodnutí je forma zavinění odůvodněna. K uložení povinnosti náhrady nákladů řízení odkázal opět na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém jsou uvedena konkrétní ustanovení, ze kterých vyplývá paušální částka 1 000 Kč. K měření v zatáčce žalovaný konstatoval, že žalobcem uvedená odchylka by dosahovala 3 cm, čímž by se jednalo o odchylku, která je v souladu s návodem. A nakonec žalovaný zpochybnil i žalobní bod týkající se podhuštěné pneumatiky na policejním vozidle. Žalovaný má za to, že jde o obstrukční taktiku. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti. Správní orgán I stupně obdržel dne 25. 9. 2017 spis Policie České republiky, který obsahoval oznámení přestupku ze dne 14. 9. 2017, v němž byl ztotožněn jako podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu žalobce a to na základě skutku, kterého se dopustil dne 22. 8. 2017 v 8:45 hodin na dálnici D 10 v úseku 49. kilometru ve směru jízdy na obec L., kde řídil motorové vozidlo tovární značky P. RZ X a překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h, neboť mu byla naměřena po odečtení odchylky ± 3 % rychlost 157 km/h, ačkoli byla v místě měření stanovena nejvyšší dovolená rychlost 130 km/h. Vozidlo žalobce bylo předepsaným způsobem zastaveno a kontrolováno na dálnici D 10 v úseku 51. kilometru. Silniční radarový rychloměr RAMER 10C byl umístěn ve vozidle Policie České republiky. Součástí policejního spisu bylo i oznámení přestupku sepsané přímo na místě spáchání přestupku, které ovšem, jak je z protokolu patrné, odmítl žalobce podepsat. Přílohou je záznam přestupku pořízený silničním rychloměrem RAMER 10C a ověřovací list tohoto rychloměru, který byl vystaven dne 29. 3. 2017 s platností do 28. 3. 2018. Přílohou oznámení přestupku byla též evidenční karta řidiče, ve které bylo uvedeno celkem 5

záznamů, po jednom záznamu za roky 2016, 2014 a 2010 a dva záznamy v roce 2015.

5. Dne 14. 12. 2017 se konalo ústní projednání přestupku, na kterém se žalobce prostřednictvím svého zmocněnce seznámil s obsahem správního spisu a nechal si pořídit kopii policejního spisu dokumentujícího přestupek.
6. Dne 22. 1. 2018 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření zmocněnce žalobce, který zpochybňoval provedené měření. Nejprve uvedl, že měření muselo být provedeno v rozporu s návodem k obsluze a žalobce si navíc vzpomněl, že vozidlo, které jej dojelo, mělo viditelně zploštělou bočnici pravého předního kola. Zmocněnec žalobce také zpochybnil údaje GPS uvedené v záznamu z měření, které porovnal z fotografií přestupkového jednání, a dle jeho názoru neodpovídalo místo údajného spáchání přestupku podle identifikace GPS souřadnicemi místa zachycenému na fotografii, která byla výstupem radaru.
7. Dne 23. 1. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému podal žalobce prostřednictvím zmocněnce dne 19. 2. 2018 odvolání. V podaném odvolání uvedl obdobné námitky, které uplatnil i v nyní projednávané žalobě.
8. Dne 7. 5. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. *(pozn. soudu: v úvodu rekapitulace prvostupňového rozhodnutí se žalovaný dopustil písařské chyby, když uvedl, že ke skutku došlo dne 22. 8. 2018, avšak z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu není pochyb o tom, že k přestupku došlo dne 22. 8. 2017.)*

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
10. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.
11. Soud nepřistoupil k žalobcem navrženému provádění důkazů, konkrétně v provádění návodu k obsluze a k provedení vyjádření výrobce rychloměru, neboť navržené důkazy jsou pro posouzení žalobních bodů nadbytečné, protože z nich nemůže být prokázáno žalobcovo tvrzení, že měření proběhlo v rozporu s návodem k měření. Z návodu k obsluze může být toliko zjištěno, jakým způsobem má být konkrétní zařízení používáno. Nadbytečné je i vyjádření výrobce rychloměru, kterým mělo být, jak implicitně vyplývá z žaloby, prokázáno, že měření proběhlo v zatáčce, nicméně jak bude uvedeno níže, pro měření prováděné za jízdy policejním vozidlem platí jiné podmínky měření, než pro provádění stacionárního měření, tudíž by případné posouzení úseku, ve kterém mělo probíhat měření, jako zatáčky, nemělo vliv na závěry přijaté správními orgány.

Posouzení žalobních bodů

12. V prvním žalobním bodě žalobce namítá nesprávně zjištěný skutkový stav, a to z toho důvodu, že z naměřené rychlosti 163 km/h byla odečtena tříprocentní nepřesnost

stanovená výrobcem měřidla a správní orgán tak vzal za prokázanou rychlost 158 km/h, avšak podle žalobce měla být odečtena ještě odchylka 3 % podle právního předpisu.

13. Z vyhlášky Ministerstva průmyslu a obchodu č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, vyplývá, že podle bodu 2.2.1 podléhají tomuto schválení též silniční rychloměry používané při kontrole dodržování pravidel silničního provozu, přičemž doba ověření je pro ně platná vždy na jeden rok.
14. Podmínky, za jakých se stanovují metrologické a technické požadavky na stanovená měřidla jsou upraveny v opatření obecné povahy č. 0111-OOP-C005-09, č. j. 0313/005/09/Pos. (dále jen „opatření obecné povahy“), které vydal Český metrologický institut, jako orgán věcně a místě příslušný ke stanovování metrologických a technických požadavků na stanovené měřidlo a stanovování metod zkoušení při schvalování typu a při ověřování stanoveného měřidla dle § 14 odst. 1 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o metrologii“)
15. Z bodu 2.5 opatření obecné povahy vyplývá, že největší dovolená chyba měření rychlosti při používání rychloměru v silničním provozu je ± 3 km/h při hodnotě rychlosti menší nebo rovné 100 km/h nebo ± 3 % při hodnotě rychlosti větší než 100 km/h. Jde tedy o odchylku, která musí být započítána v případě užití jakéhokoli ověřeného rychloměru používaného v silničním provozu. Žalobcem uváděné sčítání případných hodnot uvedených výrobcem a hodnot uvedených (v blíže nespecifikovaném) právním předpise, tak nemá oporu v předpisech, na které odkazuje soud a na jejichž základě se silniční rychloměry ověřují. Neexistuje dvojí odchylka silničního rychloměru: jedna, kterou by stanovoval výrobce, a jedna, která by obecně vyplývala z právního předpisu. Existuje pouze odchylka stanovená výše uvedeným opatřením obecné povahy, která se aplikuje i na policií používaná ověřená měřidla. Pokud by výrobce deklaroval další odchylku, kterou by bylo nutné přičíst k odchylce stanovené opatřením obecné povahy, nebylo by takové měřidlo způsobilé k ověření a tedy k použití v rámci kontroly dodržování pravidel silničního provozu, neboť by nebyla dodržena maximální přípustná odchylka ± 3 km/h resp. ± 3 %. Žalobní bod není důvodný, neboť správní orgány započítaly správně odchylku měření ve výši ± 3 % z naměřené rychlosti podle výše citovaného opatření obecné povahy.
16. V dalším žalobním bodě žalobce namítá nezákonnost uložené pokuty, při jejímž ukládání správní orgán vybočil z mezí správního uvážení. Podle žalobce přihlédl správní orgán k „nebezpečnosti zkoumaného přestupku, který je ze společenského hlediska považován za závažný skutek“, ačkoli podle žalobce k nebezpečnosti zkoumaného přestupku nebyl správní orgán vůbec oprávněn přihlížet, neboť nebezpečnost je dána pouze těmi aspekty, které jsou již subsumovány v samé skutkové podstatě. V takovém případě porušil správní orgán zákaz dvojího přičítání. V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016 – 23, a ze dne 6. 10. 2016, č. j. 2 As 161/2016 – 52. Žalobce považuje uloženou pokutu za nezákonnou, neboť došlo k postupu v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. V souvislosti s uloženou pokutou pak žalobce také namítal, že správní orgán nerespektoval zásadu zahlazení odsouzení, když přihlédl k záznamům žalobce starým sedm let, a zároveň nehodnotil ve prospěch žalobce žádné polehčující okolnosti, a to ani ty, které byly ze spisu zjevné, například nedbalostní zavinění či absenci jakéhokoli následku.
17. Nejprve soud uvádí, že není přílehavá judikatura Nejvyššího správního soudu, na kterou žalobce odkazuje, neboť v obou případech správní orgány pochybily, když jako přítěžující

okolnost vyhodnotily spáchání přestupku v obci, ačkoli byla tato podmínka součástí skutkové podstaty. V nyní projednávané věci však nebyl přestupek spáchán v obci a správní orgány ani nijak nehodnotily skutečnost, jestli byl nebo nebyl přestupek spáchán v obci či mimo obec.

18. Žalobce se dopustil přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o méně než 30 km/h. Žalobce se mylí, pokud má za to, že je „nebezpečnost skutku“ dána pouze těmi aspekty, které jsou subsumovány ve znacích skutkové podstaty. Obecným znakem přestupku je jeho společenská škodlivost. Nebezpečnost skutku je vyjádřením intenzity této společenské škodlivosti. Ostatně takovéto hodnocení spáchaného skutku vychází i z obecných zásad pro ukládání správních trestů podle § 37 a § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle § 37 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku. Podle § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky je pak povaha a závažnost přestupku dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, významem a rozsahem následku přestupku, způsobem spáchání přestupku, okolnostmi spáchání přestupku, u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění, popřípadě pohnutkou, je-li tímto znakem skutkové podstaty přestupku, délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele nebo po kterou trval protiprávní stav udržovaný protiprávním jednáním, nebo i počtem jednotlivých dílčích útoků, které tvoří pokračování v přestupku.
19. Zájem chráněný zákonem o silničním provozu je bezpečnost a plynulost silničního provozu. Překračováním nejvyšší dovolené rychlosti tak jednoznačně dochází k porušování tohoto zákonem chráněného zájmu zejména ohrožení bezpečnosti silničního provozu, potažmo účastníků silničního provozu, neboť vozidlo, které překračuje nejvyšší dovolenou rychlost, se chová, vnímáno ostatními účastníky silničního provozu, hůře předvídatelně, a tudíž může ohrožovat úsudek ostatních řidičů o dopravní situaci. Správní orgány vyhodnotily přestupek žalobce tedy nikoli jako formálně naplňující znaky přestupku, tj. jako společensky škodlivé jednání, ale dokonce jako jednání nebezpečné, tedy nesoucí vyšší rizikovost ve vztahu k potenciálnímu ohrožení zájmů chráněných zákonem. Správní orgány neporušily zásadu zákazu dvojího přičítání, neboť nebezpečnost skutku není sama o sobě znakem skutkové podstaty, jako například podmínka limitu překročení nejvyšší dovolené rychlosti nebo místa, kde k tomuto překročení rychlosti došlo.
20. Zároveň není důvodná ani námitka žalobce týkající se nezohlednění zahlazení dřívějších skutků žalobce. Soud obecně souhlasí s žalobcem, že lze analogicky aplikovat podmínky týkající se zahlazení přestupku, nicméně takovéto zahlazení má vliv na to, že by nemohla být naplněna skutková podstata přestupku, která by spočívala v recidivě daného jednání, případně není naplněna podmínka pro zohlednění přitěžující okolnosti podle § 40 písm. c) zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého se jako k přitěžující okolnosti přihlédne zejména k tomu, že pachatel spáchal přestupek opakovaně. Avšak jak přiléhavě konstatoval již Krajský soud v Ú. n. L. – pobočka v L. v rozsudku ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013 – 49, „[s]právním orgánům nic nebrání v tom, aby ke skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal obdobné či další přestupky, za něž mu byly pravomocně uloženy v přestupkovém řízení sankce, přihlédly při hodnocení osoby žalobce a z takových okolností vyvodily příslušné závěry, pokud jde o sklony žalobce porušovat pravidla provozu na pozemních komunikacích, případně jakým způsobem.“ Přesně tímto způsobem správní orgány

postupovaly, neboť jednak při nahlédnutí do karty řidiče zjistily, že má žalobce v kartě řidiče evidováno několik záznamů, ale zejména že se jedná o záznamy skutkově podobné přestupku, z jehož spáchání byl v nyní projednávané věci uznán vinným, tj. přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti.

21. Nadto není pravdivé tvrzení žalobce, že byly zohledněny sedm let staré záznamy. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 1. 2018. V kartě řidiče má žalobce evidovány přestupky z 21. 3. 2016, 16. 9. 2015, 3. 4. 2015, 17. 6. 2014 a 5. 10. 2010. Tedy nejstarší přestupek byl sice spáchán před cca 7 lety od vydání prvostupňového rozhodnutí, avšak žalovaný explicitně uvedl, že byly zohledněny pouze přestupky z let 2014 – 2016, které pak oproti přestupku z roku 2010 navíc spočívaly v obdobné skutkové podstatě. Správní orgány nepochybily, když přihlédly k tomu, že žalobce v minulosti spáchal obdobné přestupky, neboť správní orgány tuto okolnost nevyhodnotily jako znak recidivy ani jako přitěžující okolnost, ale jako znak osobnosti žalobce, neboť explicitně uvedly, že *„ukládání pokuty zřejmě nezměnily jeho chování, jednání a přístup k účastníkům silničního provozu na pozemních komunikacích a povinností uložených zákonem.“*
22. V souvislosti s nezohledněním polehčujících okolností soud odkazuje na znění § 39 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve kterém jsou příkladmo uvedeny konkrétní polehčující okolnosti. Z jejich znění je pak patrná jistá výjimečnost okolností případu. Tyto okolnosti mohou spočívat například v objektivních skutečnostech, kterou jsou mimo sféru vlivu pachatele (věk blízký věku mladistvému) anebo naopak předpokládají sebereflexi pachatele, který napomůže k odstranění škodlivého následku či přestupek oznámí a při jeho objasňování účinně napomáhá. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce není žádná takto mimořádná okolnost, kterou by mohly správní orgány vyhodnotit jako polehčující, patrná. Soud neshledal pochybení v postupu správních orgánů, když nezmínily v rozhodnutích polehčující okolnosti, neboť takové polehčující okolnosti na straně žalobce nebyly zjištěny. Žalobní bod není důvodný.
23. V dalším žalobním bodě žalobce namítá nezákonnost rozhodnutí z důvodu, že správní orgán nevymezil, neodůvodnil a neprokázal zavinění protiprávního jednání žalobce. Podle žalobce tak je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění zavinění.
24. Uvedené tvrzení žalobce je mylné, neboť správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí explicitně složku zavinění uvedl, když rozhodl, že žalobce *„se uznává vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti“*. Subjektivní stránka přestupku může být naplněna buď úmyslným, nebo nedbalostním jednáním. Správní orgán I. stupně rozhodl tak, že se žalobce přestupku dopustil z nedbalosti. Žalovaný k tomuto pak na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí doplnil, že *„[k] tomuto závěru je nezbytné dále uvést, že byla naplněna i zákonem předvídaná forma zavinění, kdy se ve zde posuzovaném případě jednalo ze strany odvolatele o jednání nedbalostní. Odvolatel si vzhledem k okolnostem a zejména svým osobním poměrům (držitel příslušného řidičského oprávnění a tedy bezpochyby znalost zákonem stanovených pravidel silničního provozu) mohl a tedy měl vědět, že svým jednáním může ohrozit zájem společnosti chráněný zákonem (viz výše argumentovaná materiální stránka věci), když překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy, a to na dálnici mimo obec.“*
25. Soud nemá pochybnosti o tom, že byla subjektivní stránka přestupku spočívající v nedbalostním jednání žalobce dostatečně konstatována a odůvodněna. Vzhledem k tomu, že je pro získání řidičského oprávnění nezbytné podrobit se speciálnímu výcviku v řízení motorových vozidel pod dohledem učitele autoškoly a vzhledem k tomu, že součástí

tohoto výcviku je i přezkoušení z odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel, které spočívá i v prokázání znalostí pravidel silničního provozu, lze mít za prokázané, že žalobce věděl o svých povinnostech stanovených zákonem o silničním provozu, tj. o povinnosti dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost. Zároveň lze mít za to, že byl seznámen s důvodem pro dodržování pravidel silničního provozu, neboť ty slouží k ochraně zájmu chráněného zákonem, tj. k ochraně bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Žalobce tak prokazatelně musel být seznámen s tím, že v případě překročení nejvyšší dovolené rychlosti poruší pravidla silničního provozu, čímž ohrozí bezpečnost a plynulost silničního provozu. Z uvedených okolností lze mít za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku minimálně v nedbalostní formě zavinění. Žalobce nepředložil žádné věcné argumenty, kterými by zpochybnil a vyvrátil okolnosti předestřené správním orgánem I. stupně a žalovaným a které mají původ v podmínkách pro získání řidičského oprávnění. Žalobní bod tak není důvodný.

26. V dalším žalobním bodě žalobce namítá nezákonnost výroku o nákladech řízení, jejichž náhrada mu byla uložena ve výši 1 000 Kč a to podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle § 1 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o nákladech řízení“). Žalobce odcitoval obě odkazovaná ustanovení a uvedl, že ani po opakovaném studiu těchto právních ustanovení nenašel žádné právo správního orgánu uložit žalobci povinnost k úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Z tohoto důvodu považuje uloženou povinnost za nezákonnou.
27. Ani tento žalobní bod není důvodný, neboť paušální náhrada nákladů řízení byla žalobci uložena v souladu se zákonem a v řádné výši. Ostatně původ stanovení této výše uvedl i správní orgán I. stupně, který v odůvodnění výroku o náhradě nákladů správního řízení odkázal na § 6 vyhlášky o nákladech řízení. V § 6 vyhlášky o nákladech řízení je explicitně a zcela srozumitelně stanoveno, že „[p]aušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.“ Z uvedeného je patrné, že správní orgán I. stupně měl právo uložit žalobci povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
28. V předposledním žalobním bodě žalobce rozporoval způsob provedení měření, neboť podle jeho názoru a přesvědčení probíhalo měření rychlosti v zatáčce, ač je tento postup v rozporu s návodem k obsluze rychloměru, na který opakovaně odkazoval.
29. Soud v této souvislosti nejprve uvádí, že je třeba odlišit situace, kdy dochází k měření rychlosti vozidel tak, že je rychloměr umístěn ve vozidle hlídky policie a toto vozidlo se pohybuje, anebo zda je rychlost měřena stacionárním rychloměrem umístěným v jednom bodě u okraje vozovky.
30. Jak vyplynulo z oznámení přestupku, rychlost vozidla žalobce byla zjištěna prostřednictvím rychloměru umístěného ve vozidle hlídky policie, která se pohybovala stejným směrem jako vozidlo žalobce. Uvedená hlídka následně žalobce předepsaným způsobem zastavila. V oznámení přestupku se doslova uvádí: „[h]lídka měla vozidlo na očích od okamžiku porušení Záznamu o přestupku až do jeho zastavení k silniční kontrole, vozidlo nikde nezastavilo ani nezpomalilo, a tudíž je vyloučena možnost záměny osob na místě řidiče.“
31. Vzhledem k tomu, že se vlivu měření rychlosti v zatáčce na výsledky získaného měření prováděného v jedoucím vozidle opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, cituje zdejší

soud přílehlavou argumentaci uvedenou v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017 - 33, který se dokonce týkal použití stejného typu rychloměru Ramer 10C, jako v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud uvedl: „rozhodnutí shodně vycházejí z toho, že měření probíhalo z policejního vozidla za jízdy, a proto nemohlo mít případné zakřivení vozovky v dané věci na měření žádný vliv. Měřič RAMER 10C provede korekci podle vlastní rychlosti automaticky a v případě nesprávného způsobu jízdy měřicího vozidla (například prudké změny směru jízdy) vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam o přestupku neuloží. Stěžovatelova citace z návodu k obsluze použitá v žalobě, kde se řeší otázka maximálního přípustného zakřivení vozovky, se evidentně týká umístění statického měřicího zařízení vedle vozovky.“ Nejvyšší správní soud také odkázal na odborné vyjádření, že kterého vyplývá, že „při měření za jízdy je nepřesnější nastavení úhlu z důvodu, že radarová hlava je zafixována na poloze 22 stupňů vůči ose měřicího vozidla a je vyloučeno, že by radar měřil pod jiným úhlem, protože jede v sousedním pruhu.“

32. Jak je z výše uvedené citace patrné, není pro měření rychlosti prováděné za jízdy měřicího vozidla rozhodné, jestli se měření provádí v úseku vozovky, který by bylo možné označit za zatáčku, či nikoli. Z uvedeného důvodu je pak nadbytečné provádět dokazování návodem k obsluze či vyjádřením výrobce rychloměru. A námitka týkající se nesprávnosti postupu správních orgánů z důvodů, že nedostatečně ověřily, jestli nebyl úsek, ve kterém probíhalo měření, zatáčkou, tak není důvodná.
33. Soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že se žalovaný mohl lépe a podrobněji vypořádat s návrhy na dokazování týkajícími se případného vlivu měření v zatáčce na výsledky měření rychlosti. Žalovaný toliko poukázal na to, že měření probíhalo v jedoucím vozidle policejní hlídky a následně uvedl, proč by případné měření v zatáčce nemělo na výsledky měření vliv, avšak nikde explicitně neuvedl, že se zákaz provádění měření v zatáčce nevztahuje na situace, za kterých probíhá měření rychlosti v jedoucím vozidle. Nicméně s ohledem na výše uvedené je patrné, že i toto ne zcela dostatečné vypořádání odvolacích námitek žalobce a jeho souvisejícího návrhu na dokazování, nemůže mít vliv na posouzení věci a nedůvodnost uplatněné odvolací námítky.
34. V posledním žalobním bodě žalobce upozorňoval na nevyhovující technický stav měřicího vozidla, konkrétně na údajně podhuštěnou pneumatiku. Podle žalobce měla tato skutečnost vliv na prováděné měření rychlosti. Žalobce ve správním řízení navrhoval provést důkaz výsledkem zasahujících policistů, kteří by měli objasnit, zda vozidlo mělo či nemělo podhuštěnou pneumatiku. Podle žalobce však správní orgán pochybil, když namísto řádného zjištění skutkového stavu rozhodl pouze na základě svých domněnek a spekulací.
35. Nejvyšší správní soud se též opakovaně vypořádával s námitkou týkající se podhuštěných pneumatik nebo jejich výměny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 – 41, nebo ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 – 77, nebo ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 – 41). V této souvislosti zdejší soud ještě odkazuje i na soudům již obecně známou praxi zástupce žalobce, kterou Nejvyšší správní soud shrnul v rozsudku ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 159/2018 – 37, tak, že obhájce žalobce používá „typizované námítky (nedodržení návodu k obsluze radaru, nekonkrétní tvrzení ohledně absence či naopak existence zvláštního dopravního značení v místě měření rychlosti apod.), kterého jeho zástupce opakovaně užívá v mnoha jiných obdobných případech (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017 – 30, bod 15, a tam citovaná další judikatura). Za těchto okolností lze opět obecně možno pouze poukázat na nevěrohodnost

takových typizovaných námitek a tvrzení. (...) Za této situace Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud považuje stěžovatelem požadované provedení důkazů návodem, resp. výpovědí policistů či znaleckým posudkem za nepotřebné a rozporné se zásadou procesní ekonomie. Ověřovací list rychloměru ve správním spise dokládá, že rychloměr byl řádně certifikován, tj. byl technicky plně způsobilý k měření. Záznam o měření jednoznačný a nevyvolává žádné pochybnosti. Námitky stěžovatele proti způsobu měření, vzhledem k jejich obecné a standardizované podobě (srov. výše) nejsou způsobilé výsledkem měření rychlosti relevantním způsobem zpochybnit tak, aby bylo nutné přistoupit k jejich dalšímu ověřování, např. provedením stěžovatelem navržených důkazů.“

36. Ze správního spisu je zřejmé, že měření proběhlo řádně certifikovaným rychloměrem, který měl platné ověření (do 28. 3. 2018). Též výstup z rychloměru nebudí pochybnosti o správnosti a věrohodnosti zjištěného měření, nadto správní orgán I. stupně vypořádal jako nedůvodnou i námitku žalobce ohledně údajně podhuštěných pneumatik, neboť byla uplatněna až zpětně, čímž byla eliminována vůbec možnost prokázání takového tvrzení. Soud proto vyhodnotil i žalobní bod týkající se nevyhovujícího technického stavu měřicího vozidla za nedůvodný a skutkový stav zjištěný správními orgány považuje za dostatečný a postup, jakým byl zjištěn, za souladný se zákonem.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

37. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud uvedl, že „zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně

zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

38. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
39. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

